

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 kwietnia 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Motuk (przewodniczący)

SSN Małgorzata Bednarek (sprawozdawca)

SSN Ryszard Witkowski

w sprawie **A. P.**

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

w dniu 18 kwietnia 2024 r.,

kasacji wniesionej przez Prokuratora Generalnego na niekorzyść skazanej

od wyroku nakazowego Sądu Rejonowego w Pruszkowie z 30 czerwca 2023 r.,

o sygn. akt II K 145/23

**uchyla zaskarżony wyrok w części dot. A. P. i sprawę
przekazuje Sądowi Rejonowemu w Pruszkowie do ponownego
rozpoznania.**

[J.J.]

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Pruszkowie wyrokiem nakazowym z 30 czerwca 2023 r.,
o sygn. akt II K 145/23:

I. oskarżoną A. P. uznał winną popełnienie czynów opisanych w punktach od 1 do 48 części wstępnej wyroku wypełniających znamiona z art. 305 ust. 1 i 3 ustawy z 30 czerwca 2000 r. Prawo własności przemysłowej i za to, na podstawie art. 305 ust. 3 w zw. z ust. 1 powołanej ustawy, przy zastosowaniu art. 37a § 1 k.k. wymierzył oskarżonej za każdy z czynów karę grzywny w wysokości po 110 stawek dziennych, określając wysokość stawki na 50 zł;

1. na podstawie art. 85 § 1 k.k. art. 86 § 1 k.k. kary jednostkowe grzywny orzeczone wobec A. P. połączył i wymierzył oskarżonej karę łączną 300 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość stawki dziennej na kwotę 50 zł;
2. na podstawie art. 63 § 1 i § 5 k.k. na poczet orzeczonej kary grzywny zaliczył oskarżonej okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w wymiarze jednego dnia, wskutek zatrzymania, które miało miejsce od godz. 15:30 do godz. 23:55 13 września 2022 r., co równało się dwóm stawkom dziennym grzywny;
3. oskarżonego M. O. uznał winnego czynów opisanych w punktach od 1 do 48 części wstępnej wyroku, wypełniających znamiona z art. 305 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. Prawo własności przemysłowej i za to, na podstawie art. 305 ust. 3 w zw. z ust. 1 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. powołanej ustawy, przy zastosowaniu art. 37a § 1 k.k. skazał oskarżonego za każdy z czynów na karę po 4 miesiące ograniczenia wolności, z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cel społeczny w wymiarze 30 godzin miesięcznie;
4. na podstawie art. 85 § 1 k.k., art. 86 § 1 k.k. orzeczone wobec M. O. kary jednostkowe połączył i wymierzył oskarżonemu karę łączną 2 lat ograniczenia wolności, z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cel społeczny w wymiarze 30 godzin miesięcznie;
5. na podstawie art. 63 § 1 i § 5 k.k. na poczet orzeczonej kary ograniczenia wolności zaliczył oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w wymiarze jednego dnia, wskutek zatrzymania od godz. 11:15 do godz. 14:40

w dniu 8 września 2022 r., co równało się dwóm dniom i trzem godzinom kary ograniczenia wolności;

6. na podstawie art. 44 § 2 k.k. orzekł przepadek poprzez zniszczenie dowodów rzeczowych, wyszczególnionych w wykazie dowodów rzeczowych;
7. na podstawie art. 46 § 2 k.k. orzekł nawiązkę poprzez zapłatę na rzecz:
 - a. B. z siedzibą w P. kwotę 14670 zł;
 - b. C. z siedzibą w N. kwotę 76740 zł;
 - c. C.1. Co Ltd z siedzibą S. kwotę 1000 zł;
 - d. C.2. z siedzibą w P. kwotę 14670 zł;
 - e. D. s.r.i. z siedzibą w M. kwotę 6670 zł;
 - f. F.1. SARL - kwotę 5070 zł;
 - g. G. s.p.a. z siedzibą w F. kwotę 82070 zł;
 - h. H. GmbH z siedzibą M. kwotę 60870 zł;
 - i. M. GmbH z siedzibą w V. kwotę 4340 zł;
 - j. M.1 s.p.a. z siedzibą w M. kwotę 101670 zł;
 - k. N. Inc. z siedzibą w B. kwotę 4870 zł;
 - l. P. S.A. z siedzibą w M. kwotę 7340 zł;
 - m. P.1 SE z siedzibą w H. kwotę 31100 zł;
 - n. R. Limited z siedzibą w B. kwotę 800 zł;
 - o. T. LP kwotę 4670 zł;
 - p. T.1. z siedzibą w D. kwotę 103870 zł;
 - r. M.2 SPA z siedzibą w M. kwotę 2000 zł;
 - s. L. z siedzibą w S. kwotę 8000 zł;

t. L.1 S.A. z siedzibą w P. kwotę 5000 zł;

u. L. SAS z siedzibą w P. kwotę 5000 zł;

8. zasądził od oskarżonych *in solidum* na rzecz oskarżyciela posiłkowego [...] kwotę po 840 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Powyższy wyrok nakazowy został zaskarżony w ustawowym terminie przez obrońcę M. O. Nadto sprzeciw od wyroku nakazowego złożył pełnomocnik P.B sp. z o.o., co do którego zostało 27 lipca 2023 r. wydane, prawomocne z dniem 15 sierpnia 2023 r., zarządzenie o odmowie jego przyjęcia. Oskarżona A. P. oraz jej obrońca nie wnieśli środka zaskarżenia od wymienionego wyroku nakazowego, który wobec tej oskarżonej uprawomocnił się z dniem 19 lipca 2023 r.

Kasację od powyższego wyroku złożył Prokurator Generalny na niekorzyść oskarżonej A. P. , w której zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1. rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisów prawa procesowego, tj. art. 500 § 1 i 3 k.p.k., polegające na nieuzasadnionym przyjęciu, że zostały spełnione wszystkie warunki uzasadniające wydanie wyroku nakazowego wskazane w treści wymienionych przepisów pomimo, że zachodziła konieczność wyjaśnienia na rozprawie istotnych okoliczności, dotyczących wysokości szkody wyrządzonej pokrzywdzonemu P. Sp. z o.o. co w dalszej kolejności skutkowało również rażąco i mającą istotny wpływ na treść orzeczenia obrazą przepisu prawa materialnego, tj. art. 46 § 1 k.k.. gdyż pomimo złożenia przez pełnomocnika pokrzywdzonego w toku postępowania przygotowawczego wniosku o orzeczenie obowiązku naprawienia szkody. Sąd nie orzekł na rzecz wskazanego pokrzywdzonego środka kompensacyjnego;
2. rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisu prawa procesowego, tj. art. 502 § 1 k.p.k., polegające na wymierzeniu oskarżonej w postępowaniu nakazowym, w wyniku połączenia kar jednostkowych grzywny orzeczonych w pkt I części dyspozytywnej, za przypisane 48 przestępstw z art. 305 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. Prawo

własności przemysłowej (tj. Dz.U.2023.1170), kary łącznej grzywny w wymiarze 300 stawek dziennych z ustaleniem wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 50 złotych, to jest powyżej wskazanej w art. 502 § 1 k.p.k. górnej granicy możliwej do wymierzenia na mocy wyroku nakazowego kary łącznej grzywny, wynoszącej 200 stawek dziennych.

Podnosząc powyższe zarzuty wniośł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania w części dot. oskarżonej A. P.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Kasacja Prokuratora Generalnego jest oczywiście zasadna, co uzasadniało jej rozpoznanie i uwzględnienie na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

Zaskarżony wyrok dotknięty jest bowiem rażącym naruszeniem prawa, a to art. 500 § 1 i 3 k.p.k. Postępowanie nakazowe bowiem jest instytucją prawa procesowego, której stosowanie zastrzeżono do najbardziej oczywistych przypadków, to znaczy takich, w których zebrany materiał dowodowy jest tak jednoznaczny, że nie nasuwa żadnych istotnych zastrzeżeń co do winy i okoliczności popełnienia zarzuczonego czynu. Z treści bowiem z art. 500 § 1 k.p.k., wynika, że w sprawach, w których prowadzono dochodzenie, uznając na podstawie zebranego w postępowaniu przygotowawczym materiału, że przeprowadzenie rozprawy nie jest konieczne, sąd może w wypadkach pozwalających na orzeczenie kary ograniczenia wolności lub grzywny wydać wyrok nakazowy. Dopelnieniem tej normy jest § 3 art. 500 k.p.k., stosownie do którego sąd może wydać wyrok nakazowy, jeżeli na podstawie zebranych dowodów okoliczności czynu i wina oskarżonego nie budzą wątpliwości.

Przechodząc do oceny podniesionych zarzutów stwierdzić należy, że w niniejszej sprawie istotnie nie doszło do spełnienia warunków pozwalających Sądowi Rejonowemu w Pruszkowie wydać wyrok nakazowy. Otóż istotnie pełnomocnik pokrzywdzonej spółki P. Sp. z o.o., w toku postępowania przygotowawczego złożył wniosek o orzeczenie obowiązku naprawienia szkody,

wskazując równocześnie, że określenie wysokości poniesionej przez spółkę szkody będzie możliwe po otrzymaniu szczegółowych informacji o zarekwirowanej odzieży, na podstawie cen oryginalnych produktów. Z akt sprawy wynika natomiast, iż pomimo zabezpieczenia w toku przeszukania 56 sztuk odzieży oznaczonej podrobionymi znakami towarowymi na szkodę ww. podmiotu informacja o ilości i rodzaju zabezpieczonych przedmiotów nie została przekazana pokrzywdzonej spółce lub jej pełnomocnikowi, a tym samym podmioty te - w następstwie powyższego zaniechania - nie wskazały wartości wyrządzonej czynem szkody. Powyższa okoliczność wyłączała więc dopuszczalność rozpoznania przez Sąd Rejonowy sprawy w postępowaniu nakazowym. Następstwem tak wydanego wyroku nakazowego było rażące i mające istotny wpływ na treść orzeczenia naruszenie przepisu prawa materialnego, tj. art. 46 § 1 k.k., gdyż pomimo złożenia przez pełnomocnika pokrzywdzonego w toku postępowania przygotowawczego wniosku o orzeczenie obowiązku naprawienia szkody, sąd go nie orzekł środka kompensacyjnego. Orzeczenie bowiem obowiązku naprawienia szkody lub zadośćuczynienia za doznaną krzywdę jest obligatoryjne w przypadku złożenia stosownego wniosku przez pokrzywdzonego lub inną osobę uprawnioną. Dopiero w sytuacji, w której orzeczenie tego obowiązku byłoby znacznie utrudnione, sąd byłby zobowiązany orzec zamiast wymienionego środka kompensacyjnego nawiązkę w wysokości do 200 000 złotych na rzecz pokrzywdzonego (art. 46 § 2 k.k.), czego również nie uczynił w stosunku do tego pokrzywdzonego. Okoliczność ta istotnie przemawia za uznaniem, iż zastosowanie przez Sąd Rejonowy trybu postępowania nakazowego i w konsekwencji zaniechanie przeprowadzenia postępowania dowodowego, miało istotny wpływ na treść orzeczenia.

Sąd Rejonowy również rażąco naruszył art. 502 § 1 k.p.k. Wyrokiem nakazowym – jak słusznie podniósł skarżący - można wymierzyć karę grzywny w granicach nieprzekraczających wysokości 200 stawek dziennych albo do 200 000 złotych. Sąd Najwyższy przy tym konsekwentnie prezentuje pogląd, iż górny limit grzywny możliwej do wymierzenia w wyroku nakazowym dotyczy nie tylko kar jednostkowych orzekanych w takim wyroku, ale także kary łącznej grzywny.

Wobec powyższego niewątpliwie zaskarżony wyrok Sądu Rejonowego w Pruszkowie, również w zakresie wymiaru kary łącznej 300 stawek dziennych

grzywny, przy ustaleniu wysokości stawki dziennej na kwotę 50 złotych, dotknięty jest opisaną w zarzucie kasacji wspomnianą wadliwością, gdyż wymiar kary łącznej grzywny, w sytuacji rozpoznania sprawy w tym trybie, nie mógł przekroczyć 200 stawek dziennych. Kara łączna grzywny w wymiarze 300 stawek dziennych, w przypadku, gdyby do takich wniosków doszedłby sąd, może zostać natomiast orzeczona po jej rozpoznaniu w trybie zwyczajnym biorąc pod uwagę kierunek zaskarżenia.

W rezultacie, Sąd Najwyższy, uwzględniając kasację Prokuratora Generalnego wniesioną na niekorzyść skazanej, uchylił zaskarżony wyrok nakazowy w całości i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Pruszkowie

Przy ponownym rozpoznawaniu sprawy Sąd Rejonowy winien kierować się powyższymi wskazaniem.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy orzekł jak w części dyspozytywnej wyroku.

[J.J.]

[ms]

Małgorzata Bednarek Marek Motuk Ryszard Witkowski